

3. Bůh Otec

Bible učí, že Bůh, věčný Otec, je Stvořitel, Původce, Udržovatel a svrchovaný Vládce celého stvoření. Je spravedlivý a svatý, milosrdný a milostivý, trpělivý a hojný v neochvějně lásce a věrnosti. Moc a vlastnosti projevené v Synu a v Duchu svatém jsou rovněž zjevením Otce. A to budeme spolu studovat.

Bůh Otec

Začíná velký den soudu. Ohnivé trůny s hořícími koly stojí na svém místě. Starý dnů zasedl na trůn. Má vznešený vzhled a předsedá tribunálu. Jeho důstojná přítomnost naplňuje bázní všechny, kdo jsou přítomni ve velké soudní síni. Před ním stojí zástup svědků. Začal soud a byly otevřeny knihy. Začíná zkoumání záznamů lidských životů. Tuto scénu najdeme v knize Daniel.

Daniel 7:9-10 ⁹Díval jsem se dál a uviděl toto: Byly rozestaveny trůny a Odvěký se posadil. Roucho měl bílé jako sníh, vlasy na hlavě jak vlnu beránčí. Jeho trůn - žhnoucí plameny a jeho kola - oheň hořící! ¹⁰Proud ohnivé řeky od něj vychází, miliony jsou jeho sloužících a miliardy před ním stojících. Soudní dvůr se posadil a byly otevřeny knihy.

Na tuto chvíli čekal celý vesmír. Bůh Otec vykoná spravedlnost nad veškerým zlem. Je rozhodnuto: „Soud byl předán svatým Nejvyššího.“ Radostné chvály rozezněly celá nebesa. Boží charakter se zjevuje v celé své slávě a podivuhodné Boží jméno je obhájeno před celým vesmírem.

Daniel 7:22 Vtom ale přišel ten Odvěký a rozhodl ve prospěch svatých Nejvyššího. Tehdy nastal čas, aby se svatí ujali království.

Pohled na Otce

Bůh Otec je často nepochopen. Mnoho lidí si uvědomuje Kristovo pozemské poslání ve prospěch lidstva i vliv Ducha svatého na jednotlivce, ale co má s námi společného Otec? Je snad protikladem laskavého Syna a Ducha svatého? Je našemu světu zcela vzdálen jako nepřítomný Pán, jako nepohnutelná prvotní Příčina?

Nebo je, jak se někteří domnívají, „Bohem Starého zákona“ – Bohem pomsty, kterého lze charakterizovat výrokem „oko za oko a zub za zub“ (**Matouš 5:38**; srov. **Exodus 21:24**); Je tím přísným Bohem, který vyžaduje dokonalé skutky – jinak máme velký problém? Je Bohem, který stojí v naprostém protikladu k novozákonnímu obrazu milujícího Boha, který zdůrazňuje ochotu nastavit druhou tvář a jít druhou míli?

Matouš 5:39-41 ³⁹Já vám však říkám, abyste neodporovali zlému člověku. Když tě někdo udeří do pravé tváře, nastav mu i druhou. ⁴⁰Když se s tebou někdo chce soudit, aby tě připravil o košili, nech mu i plášť. ⁴¹Když tě někdo nutí jít s ním jednu míli, jdi dvě.

Jaký je obraz Boha Otce ve Starém zákoně?

Jednota Starého a Nového zákona a jejich společný plán spasení se projevuje v tom, že v obou částech Bible je to tentýž Bůh, který mluví a jedná tak, aby spasil svůj lid. **List Židům 1:1-2** „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k našim otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i celý svět.“

Ačkoli Starý zákon mluví o osobách Trojice v náznacích, nijak je nerozlišuje. Avšak Nový zákon vysvětluje, že Kristus, Bůh Syn, byl při stvoření onou tvůrčí silou. **Jan 1:1-3** ¹Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. ²To bylo na počátku u Boha. ³Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je.

Jan 1:14 To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

List Koloským 1:16-17 ¹⁶Vše v nebi i na zemi bylo stvořeno jím – to, co se vidí i co se nevidí, trůny i panství, vlády i mocnosti. Skrze něj a pro něj bylo stvořeno vše ¹⁷a on je přede vším a jím všechno stojí.

Tím Bohem, který vyvedl Izrael z Egypta byl Kristus. **1. List Korintským 10:1-4** ¹Nechci bratři, abyste nevěděli, co se stalo s našimi otci. Všichni byli zastíněni oblakem a všichni prošli mořem. ²Všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem. ³Všichni jedli tentýž duchovní pokrm ⁴a všichni pili tentýž duchovní nápoj (pili totiž z duchovní skály, která je provázela, a tou skálou byl Kristus.

Exodus 13:14 Až se tě v budoucnu tvůj syn zeptá: „Co to znamená?“ odpovíš mu: „Hospodin nás vyvedl z Egypta, z domu otroctví, silou své ruky.“

Jan 8:58 Ježíš odpověděl: „Amen, amen, říkám vám: Dříve než byl Abraham, já jsem.“

To, co Nový zákon říká o Kristově roli při stvoření a při vyjití z Egypta, ukazuje, že i Starý zákon nám často představuje Boha Otce prostřednictvím působení jeho Syna. **2. List Korintským 5:19** Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření svěřil nám.

Ve Starém zákoně je Bůh představen jako

1. Milosrdný Bůh. Nikdo z hříšných lidí nikdy neviděl Boha. **Exodus 33:20** Potom dodal: „Nebudeš moci spatřit mou tvář. Žádný člověk mě nemůže spatřit a zůstat naživu.“

Nemáme jeho fotografii. Bůh ale ukázal svůj charakter milostivými činy a před Mojžíšem se představil následovně: **Exodus 34:6-7** ⁶Hospodin prošel kolem něj a volal: „Hospodin, Hospodin! Bůh soucitný a milostivý, nesmírně trpělivý, velmi laskavý a věrný, ⁷pamatující na milosrdenství tisícům pokolení, odpouštějící nepravost, provinění i hříchy. Nezapomíná však trestat, ale za nepravost otců volá k odpovědnosti syny i vnuky do třetího i čtvrtého pokolení.“

Milosrdenství však neodpouští slepě; řídí se principem spravedlnosti. Ti, kteří odmítají jeho milosrdenství, pak ponesou trest za svoje hříchy.

Židům 10:26-27 ²⁶Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, vědomě pokračujeme v hříchu, nezbyvá nám už žádná oběť za hříchy, ²⁷ale jen hrozné očekávání Božího soudu, kdy zuřící oheň pohltí jeho odpůrce.

Na Sinaji Bůh vyjádřil svou touhu být přítelem Izraele a mít s ním společenství. Mojžíšovi řekl: **Exodus 25:8** „Ať mi udělají svatyni a já budu bydlit uprostřed nich.“ Protože svatyně byla Božím pozemským příbytkem, stala se ústředním bodem náboženské zkušenosti Izraele.

2. Bůh smlouvy. Bůh toužil s lidmi navázat trvalý vztah, proto s nimi uzavíral slavnostní smlouvy, jako např. s Noemem **Genesis 9:1-17** ¹Bůh tehdy Noemovi i jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se, naplňte zem. ²Ať z vás má strach a hrůzu všechna polní zvěř, všechno nebeské ptactvo, všechno, co se hýbe po zemi, i všechny mořské ryby: jsou vám vydáni do rukou. ³Všechno živé, co se hýbe, vám bude za pokrm; to všechno vám dávám tak jako dříve zelené byliny. ⁴Nesmíte však jíst maso, dokud je v něm život, totiž krev. ⁵Krev vašeho života budu rozhodně mstít. Každé zvíře i člověka za ni budu volat k odpovědnosti. Za lidský život budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. ⁶Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka. ⁷Plodte se tedy a množte se, ať se vámi jen hemží zem, takto se na ní rozmnožte!“ ⁸Potom Bůh k Noemovi a jeho synům promluvil: ⁹„Hle, já uzavírám smlouvu s vámi, s vaším budoucím semenem ¹⁰i s každou živou bytostí, jež je s vámi – s ptactvem, dobyt看 i se vši polní zvěří - se vším živým, co vyšlo z archy. ¹¹Uzavírám s vámi tuto smlouvu: Veškeré tvorstvo už nikdy nebude vyhubeno záplavou vody. Už nikdy nenastane potopa, jež by zničila zemi.“ ¹²Tehdy Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou uzavírám s vámi i s každou živou bytostí, jež je s vámi, pro všechna příští pokolení: ¹³Na oblak pokládám duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. ¹⁴Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže

duha, ¹⁵připomenu si svou smlouvu s vámi i s každou živou bytostí, a už nikdy nepřijde záplava vody, aby vyhubila veškeré tvorstvo. ¹⁶Když bude na oblaku duha, pohlédnu na ni, abych si připomněl věčnou smlouvu mezi Bohem a každou živou bytostí na zemi.“ ¹⁷Bůh Noemovi řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou jsem učinil s veškerým tvorstvem na zemi.“

Bůh také uzavřel smlouvy s Abrahamem. Tyto smlouvy představují osobního, milujícího Boha, který se zajímá o záležitosti svého lidu.

Genesis 12:1-3.7 ¹Hospodin Bůh řekl Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. ²Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním. ³Požehnám těm, kdo ti žehnají, a toho, kdo ti zlořečí, proklejí. Všechny rodiny země dojdou požehnání v tobě.“ ⁷Tehdy se Abramovi ukázal Hospodin a řekl: „Tuto zem dám tvému semeni.“ Abram tam proto postavil oltář Hospodinu, jenž se mu ukázal.

Genesis 13:14-17 ¹⁴Poté, co se od něho Lot oddělil, řekl Hospodin Abramovi: „Pozvedni oči z místa, na němž jsi, a rozhlédni se na sever, na jih, na východ i na západ. ¹⁵Všechnu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému semeni až navěky. ¹⁶Způsobím, že tvého semene bude jako prachu země: bude-li možné sečíst zemský prach, půjde sečíst i tvé símě. ¹⁷Vstaň, projdi tu zemi nadél i našíf, neboť tobě ji dám.“

Genesis 15:1.5.6 ¹Po nějaké době měl Abram vidění, ve kterém dostal Hospodinovo slovo: „Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá nesmírná odměna.“ ⁵Vyvedl jej ven a řekl: „Pohlédni k nebi a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat.“ Pak dodal: „Tolik bude tvého semene.“ ⁶Abram tehdy uvěřil Hospodinu a ten mu to počítal za spravedlnost.

Genesis 17:1-8 ¹Když bylo Abramovi devadesát devět let, ukázal se mu Hospodin a řekl mu: „Já jsem Všemohoucí Bůh. Chod' stále přede mnou a buď' poutivý. ²Splním svou smlouvu s tebou a nesmírně tě rozmnožím.“ ³Abram padl na tvář a Bůh k němu mluvil: ⁴„Hle, já sám s tebou činím smlouvu: budeš otcem mnohých národů. ⁵Nebudeš se už jmenovat Abram, Vznesený otec, ale Abraham, Otec množství, neboť jsem tě učinil otcem mnohých národů. ⁶Způsobím, aby ses nesmírně rozplodil, a učiním z tebe národy – i králové z tebe vzejdou. ⁷Potvrzuji svou smlouvu s tebou i s tvým budoucím semenem ve všech jejich pokoleních: je to věčná smlouva, že budu tvým Bohem i Bohem tvého budoucího semene. ⁸Tobě a tvému budoucímu semeni dám zemi tvého putování, celou kanaánskou zemi, do věčného vlastnictví a budu jejich Bohem.“

Genesis 22:15-18 ¹⁵Hospodinův anděl pak na Abrahama zavolal z nebe podruhé: ¹⁶„Přisahám při sobě samém, praví Hospodin, protože jsi učinil tuto věc a neušetřil jsi svého syna, svého jediného: ¹⁷Nesmírně ti požehnám a nesmírně rozmnožím tvé símě – jako hvězdy na nebi a jako písek na břehu moře. Tvé símě ovládne brány svých nepřátel ¹⁸a ve tvém semeni dojdou požehnání všechny národy země, protože jsi uposlechl můj hlas.“

Genesis 8:22 Dokud bude trvat země, nikdy nepřestane setba a žení, chlad a horko, léto, zima ani noc a den.“

Genesis 9:11 Uzavírám s vámi tuto smlouvu: Veškeré tvorstvo už nikdy nebude vyhubeno záplavou vody. Už nikdy nenastane potopa, jež by zničila zemi.“

Genesis 15:5-7 ⁵Vyvedl jej ven a řekl: „Pohlédni k nebi a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat.“ Pak dodal: „Tolik bude tvého semene.“ ⁶Abram tehdy uvěřil Hospodinu a ten mu to počítal za spravedlnost. ⁷Řekl mu také: „Já jsem Hospodin, jenž tě vyvedl z chaldejského Uru, abych ti dal za dědictví tuto zemi.“

Genesis 15:18 V ten den Hospodin vstoupil s Abramem do smlouvy. Řekl: „Tuto zemi dávám tvému semeni; od Egyptské řeky až po tu velikou řeku, řeku Eufrat:

Genesis 17:8 Tobě a tvému budoucímu semeni dám zemi tvého putování, celou kanaánskou zemi, do věčného vlastnictví a budu jejich Bohem.“

3. Bůh Vykupitel. Jako Bůh exodu Hospodin zázračně vedl národ otroků ke svobodě. Tento velký vykupitelský čin stojí v pozadí celého Starého zákona a je příkladem Boží touhy být naším Vykupitelem. Bůh není vzdálená nebo lhostejná bytost. Naopak, velmi se zajímá o naše záležitosti.

Zvláště žalmy jsou prodchnuty hloubkou Božího láskyplného zájmu: **Žalm 8:4-5** „Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“

Žalm 18:2-3 „Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo. Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!“

Žalm 22:25 Jistěže nepohrdá trápením ubožáka, s odporem neskrývá před ním tvář - když k němu volá, on vyslýchá!

4. Bůh Útočiště. David na Boha pohlížel jako na toho, u koho můžeme najít útočiště, podobně jako bylo v Izraeli šest útočištných měst, která přijímala nevinné utečence. Stále se opakující téma žalmů je, že Bůh je „útočiště“ – mluví jak o Kristu, tak o Otci. Bůh je útočiště.

Žalm 27:5 Neboť mě skryje ve svém příbytku, když nastane zlý den, schová mě ve skrýši svého stanu a na skálu mě vyzdvihne.

Žalm 46:2 Bůh je naše útočiště i síla, pomoc v úzkostech stále přítomná.

Žalm 125:2 Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin jak nyní, tak i navěky!

Žalmista vyjadřuje svou vroucí touhu po Bohu: **Žalm 42:2-3** ²Jako laň prahne po proudící vodě, má duše prahne, Bože, po tobě! ³Po Bohu, po živém Bohu, žízní duše má: Kdy už půjdu a spatřím Boží tvář?

David ze zkušenosti říká v **Žalmu 55:23** Svě břímě uval na Hospodina, on se o tebe postará; on přece nikdy nenechá poctivé padnout do bláta.

Žalm 62:9 V každý čas na něj, lidé, spoléhejte, před Bohem, naší skrýší, své srdce vylijte!

Žalm 86:15 Ty ale, Pane, jsi Bůh milostivý a soucitný, nesmírně trpělivý, velmi věrný a laskavý.

5. Odpouštějící Bůh. Když se David dopustil hříchu smilstva a vraždy, vroucně prosil Boha:

Žalm 51:3.13 ³„Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlad' moje nevěrnosti.“ ¹³„Jen mě neodvrhuj od své tváře, Ducha svého svatého mi neber!“

Byl povzbuzen ujištěním, že Bůh je obdivuhodně milosrdný. **Žalm 103:11-14** „Jako vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí; jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“

6. Dobrotivý Bůh. **Žalm 146:7-9** ⁷utlačovaným právo zjednává, dává chléb těm, kdo mají hlad. Hospodin vězně propouští, ⁸Hospodin slepým oči otvírá, Hospodin zvedá sklíčené, Hospodin miluje poctivé, ⁹Hospodin chrání příchozí, podporuje vdovy a sirotky, cestu ničemných ale podvrací.

7. Věrný Bůh. Navzdory Boží velikosti Izrael často Boha opouštěl. O tom se můžeme dočíst v (Leviticus 26. kap.; Deuteronomium 28. kap.). Bůh je zobrazován jako ten, který Izrael miluje podobně, jako muž miluje svou manželku. Kniha Ozeáš ilustruje Boží věrnost tváří v tvář křiklavé nevěře a odmítání. Boží stálá ochota odpouštět ukazuje na jeho charakter – na Boží nepodmíněnou lásku.

I když Bůh dopustil na Izraelce pohromy, které způsobila jejich nevěra, ve snaze napravit jejich cesty, je stále obklopoval svým milosrdenstvím. Ujist'oval je: **Izajáš 41:9-10** „Ty jsi můj služebník, tebe jsem vyvolil, nezavrhl jsem tě. Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti.“

Navzdory jejich nevěře jim zasliboval milost. **Leviticus 26:40-42** ⁴⁰Potom však vyznají svou vinu i vinu svých otců, že mi byli nevěrní a že se postavili proti mně, ⁴¹takže jsem se i já postavil proti nim a zavedl je do země jejich nepřátel, dokud se jejich neobřezané srdce nepokoří a dokud nepřijmou svůj trest. ⁴²Tehdy si připomenu svou smlouvu s Jákobem, svou smlouvu s Izákem i svou smlouvu s Abrahamem a připomenu si jejich zem.

Jeremiáš 3:12 Jdi a volej tato slova směrem na sever: Izraeli, ty poběhlice, vrať se, praví Hospodin; nebudu už na vás hledět s nevolí. Jsem přece milosrdný, praví Hospodin, a nehněvám se navěky.

Bůh připomíná svému lidu svůj vykupitelský zájem: **Izajáš 44:21-22** ²¹Pamatuj na to, Jákože, pamatuj, Izraeli, že jsi můj služebník. Já jsem tě vytvořil, jsi můj služebník, nezapomenu, Izraeli, na tebe. ²²Jak oblak zaženu viny tvé, tvé hříchy jak mlhu rozptýlím. Navrať se ke mně zpět - vždyť jsem tě vykoupil.

Izajáš 45:22 Obrát' se ke mně, ať jste spaseny, všechny zemské končiny - vždyť já jsem Bůh a žádný jiný není.

8. Bůh spasení i pomsty. Starozákonní obraz Hospodina jako Boha pomsty musíme vidět v kontextu zničení jeho věrného lidu bezbožnými. Poselstvím o „dni Hospodinově“ proroci zvěstovali, že Bůh na konci času bude jednat ve prospěch svého lidu. Pro Boží lid je to den spasení, ale pro nepřátele, kteří budou zničeni, je to den pomsty. **Izajáš 35:4** „Řekněte plachým srdcím: Buďte rozhodní, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit!“

9. Bůh Otec. Ve své promluvě k Izraeli Mojžíš hovořil o Bohu jako o jejich Otci, který je vykoupil: **Deuteronomium 32:6** Takhle se Hospodinu odplácíte, lide nerozumný a nemoudrý? Copak on není tvůj Otec a Stvořitel, který tě učinil a upevnil?

Aktem vykoupení Bůh adoptoval Izrael za své dítě. Izajáš píše: **Izajáš 64:8** Nehněvej se, Hospodine, přespříliš, nevzpomínej navěky na náš hřích. Prosíme tě, už na nás pohlédni - my všichni jsme tvůj lid!

Izajáš 63:16 Vždyť ty jsi přece Otec náš; i kdyby nás neznal Abraham a Izrael se o nás nestaral, ty, Hospodine, jsi Otec náš, od věků máš jméno Vykupitel náš.

Ústy proroka Malachiáše se Bůh ptá: **Malachiáš 1:6** Syn má v úctě svého otce a služebník svého pána. Jsem-li tedy otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou? praví Hospodin zástupů vám, kněží, kteří pohrdáte svým jménem. „Jak pohrdáme tvým jménem?“ ptáte se.

Jinde Malachiáš vztahuje Boží otcovství k jeho roli Stvořitele: **Malachiáš 2:10** Nemáme všichni jednoho Otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč tedy znesvěcujeme smlouvu svých otců, když jsme jedni druhým nevěrní?

Bůh je naším Otcem skrze stvoření i vykoupení. To je nádherná pravda!

Bůh Otec v Novém zákoně.

Bůh Starého zákona se neliší od Boha Nového zákona. Bůh Otec je představen jako původce všech věcí, Otec všech skutečných věřících a v jedinečném smyslu Otec Ježíše Krista.

1. Otec všeho stvoření. Pavel rozlišuje mezi Otcem a Ježíšem Kristem **1. List Korintským 8:6** my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno, a pro něhož jsme my, a jediného Pána - Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.

Židům 12:9 Když jsme si vážili svých tělesných otců, kteří nás vychovávali, neměli bychom se tím spíše poddat Otci duchů a získat život?

Jan 1:18 Boha nikdy nikdo neviděl; jedinečný Bůh, který je v lůnu Otcově, ten nám o něm pověděl.

Efeským 3:14-15 ¹⁴Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem Pána Ježíše Krista, ¹⁵Po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi.

2. Otec všech věřících. V novozákonní době se tento duchovní vztah mezi otcem a dětmi již nevztahuje na Boha a národ izraelský, ale na Boha a jednotlivého věřícího. Ježíš představuje základní principy tohoto vztahu, který vzniká tehdy, když věřící člověk přijme Ježíše Krista jako svého spasitele.

Matouš 5:45 Tak budete synové svého Otce v nebesích. On přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.

Matouš 6:6-15 ⁶Raději, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře a modli se ke svému Otci, který je vskrytu. Tvůj Otec, který vidí vskrytu, tě odmění. ⁷Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. ⁸Nebud'te jako oni. Váš Otec ví, co potřebujete, ještě předtím, než ho poprosíte. ⁹Proto se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích, ať se posvěti tvé jméno! ¹⁰Ať přijde tvé království! Ať se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi. ¹¹Dej nám i dnes náš denní chléb ¹²a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. ¹³A neuveď nás do pokušení, ale vysvoboď nás od zlého. ¹⁴Odpustíte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí také váš nebeský Otec vám. ¹⁵Ale když lidem jejich prohřešky neodpustíte, neodpustí ani váš Otec vaše prohřešky vám.

Jan 1:12-13 ¹²Ale těm, kteří ho přijali, dal právo být Božími dětmi – všem těm, kdo věří v jeho jméno. ¹³Takoví nejsou narozeni z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

Na základě vykoupení uskutečněného v Kristu jsou věřící přijati jako Boží děti. Duch svatý tento vztah umožňuje. Kristus přišel, aby jak je psáno

List Galatským 4:5-6 ⁵aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství. ⁶A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“

List Římanům 8:15-16 ¹⁵Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste se znovu báli. Naopak, přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! ¹⁶Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.

3. Ježíš zjevuje Otce. Ježíš, Bůh Syn, odhalil nejhlubší pohled na Boha Otce, když jako sebezjevení Boha přišel v lidském těle **Jan 1:1** Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.

Jan 1:14 To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan konstatuje: **Jan 1:18** Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v Otcově náručí, ten jej vyličil.

Sám Pán Ježíš prohlásil: **Jan 6:38** Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

Jan 14:9 „Filipe,“ odvětil Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat: „Ukaž nám Otce“?

Znát Ježíše Krista tedy znamená znát Otce.

Epištola Židům zdůrazňuje důležitost tohoto osobního zjevení: **Židům 1:1-3** ¹Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ²ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil celý svět. ³On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očistění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.

1. Bůh, který dává. Ježíš zjevil svého Otce jako Boha, který *dává*. Vidíme ho, jak dává při stvoření, v Betlémě i na Golgotě.

Při stvoření působili Otec a Syn společně. Bůh nám dal život, i když věděl, že to přinese smrt jeho vlastnímu Synu. Když v Betlémě Bůh dal svého Syna, dal sebe samého. Jakou bolest asi zakoušel Otec, když jeho Syn vstoupil na naši hříchem porušenou planetu! Představme si, co prožíval Otec, když viděl svého Syna, jak zaměňuje lásku a úctu andělů za nenávist hříšníků a slávu a štěstí nebes za cestu smrti.

Otce však nejlépe představuje Golgota. Tím, že byl oddělen od svého Syna během jeho života a smrti, musel Bůh Otec nést větší bolest, než jakou snášel kdokoli z lidí. Trpěl stejně jako Kristus. Jaké větší svědectví bychom mohli o Otci podat? Více než cokoli jiného zjevuje kříž pravdu o nebeském Otci.

2. Bůh lásky. Ježíšovým oblíbeným tématem byla něžnost a velká Boží láska. Ježíš řekl:

Matouš 5:44-45 ⁴⁴Já vám však říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. ⁴⁵Tak budete synové svého Otce v nebesích. On přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.

Lukáš 6:35-36 ³⁵Vy však milujte své nepřátele a buďte k nim dobří; půjčujte a neočekávejte nic zpět. Tehdy bude vaše odplata veliká a budete synové Nejvyššího, neboť on je laskavý i k nevděčným a zlým. ³⁶Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

Tím, že se sklonil a umyl nohy svého zrádce, ukázal Ježíš Otcovu laskavou povahu.

Jan 13:5 Nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je ručníkem, jímž byl přepásán.

Jan 13:10-14 ¹⁰Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, potřebuje umýt jen nohy, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ ¹¹(Věděl totiž o svém zrádci, proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“) ¹²Když jim umyl nohy, znovu se oblékl, posadil se zpět za stůl a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? ¹³Nazýváte mě Mistrem a Pánem a máte pravdu, neboť jím jsem. ¹⁴Když jsem však já, váš Pán a Mistr, umyl nohy vám, máte i vy mýt nohy jeden druhému.

Vidíme Krista, jak sytí hladové **Marek 6:39-44** ³⁹Tehdy jim dal pokyn, aby všechny posadili v hloučcích na zelené trávě. ⁴⁰Když se rozložili ve skupinách po stu a po padesáti, ⁴¹vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal, lámal ty chleby a dával svým učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem, ⁴²a tak se všichni najedli do sytosti. ⁴³Potom sebrali dvanáct košů plných kousků chleba a ryb. ⁴⁴A ty chleby jedlo pět tisíc mužů.

Marek 8:1-9 ¹V těch dnech se znovu sešlo veliké množství lidí. Když jim pak došlo jídlo, Ježíš svolal své učedníky a řekl jim: ²„Je mi jich líto. Jsou se mnou už tři dny a nemají co jíst. ³Když je pošlu domů hladové, padnou na cestě vyčerpáním. A někteří přišli zdaleka.“ ⁴„Jak by tu někdo mohl ty lidi nakrmit? namítli učedníci. „Vždyť je tu pustina!“ ⁵„Kolik máte chlebů?“ zeptal se jich. „Sedm,“ odpověděli. ⁶Nechal tedy zástup posadit na zem, vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali. Ti je pak předložili zástupu. ⁷Měli také pár malých rybek. Ježíš je požehnal a řekl, ať předkládají i je. ⁸A tak se najedli do sytosti a ještě nasbírali sedm košů nalámaných kousků, které zbyly. ⁹Bylo tam tehdy okolo čtyř tisíc lidí.

Také vidíme Krista jak uzdravuje hluché **Marek 9:17-29** ¹⁷„Mistře,“ odpověděl mu jeden ze zástupu, „přivedl jsem k tobě svého syna, který má němého ducha. ¹⁸Kdykoli se ho zmocní, trhá jím a on má pěnu u úst, skřípe zuby a celý ztuhne. Řekl jsem tvým učedníkům, ať toho ducha vyženou, ale nedokázali to!“ ¹⁹„Vy nevěřící pokolení!“ zvolal Ježíš. „Jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? Přiveďte ho ke mně.“ ²⁰A tak ho k němu přivedli. Jakmile ho chlapec uviděl, hned jím ten duch začal zmítat, až upadl a s penou u úst se válel po zemi. ²¹Ježíš se zeptal jeho otce: „Jak dlouho se mu to děje?“ „Od dětství,“ odpověděl. ²²„Často s ním házel i do ohně a do vody, aby ho zabil. Můžeš-li ale něco udělat, slituj se nad námi a pomoz nám!“ ²³„Můžeš-li?“ opáčil Ježíš. „Pro věřícího je možné všechno.“ ²⁴„Já věřím!“ zvolal hned chlapcův otec. „Pomoz mé nevěře!“ ²⁵Když Ježíš uviděl, že se sbíhá zástup, okřikl nečistého ducha: „Němý a hluchý duchu, já ti přikazuji: vyjdi z něj a už do něj nevcházej!“ ²⁶A tak s křikem a velikým zmítáním vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že zemřel. ²⁷Když ho ale Ježíš vzal za ruku a zvedl ho, vstal. ²⁸Jakmile přišel domů, učedníci se ho v soukromí ptali: „Proč jsme ho my nemohli vyhnat?“ ²⁹Odpověděl jim: „Tento druh démonů nemůže vyjít jinak než skrze modlitbu.“

Vidíme Ho jak navrácí řeč němému **Marek 7:32-37** ³²Tam k němu přivedli hluchoněmého člověka a prosili ho, aby na něj vložil ruku. ³³On si ho vzal stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, plivl a dotkl se jeho jazyka. ³⁴Potom vzhlédl k nebi, vzdychl a řekl mu: „Efatha!“ což znamená: „Otevři se!“ ³⁵Jeho uši se ihned otevřely, pouto jeho jazyka se uvolnilo a začal mluvit správně. ³⁶Ježíš jim zakázal komukoli to říkat, ale čím více jim to zakazoval, tím více to rozhlašovali. ³⁷Lidé byli naprosto ohromeni. Říkali: „Všechno udělal dobře! Dokonce dává hluchým sluch a němým řeč!“

Kristus také otevírá oči slepých **Marek 8:22-26** ²²Když přišli do Betsaidy, přivedli k němu slepce a prosili ho, aby se ho dotkl. ²³Vzal slepce za ruku a odvedl ho za vesnici. Plivl mu na oči, vložil na něj ruce a ptal se ho: „Vidíš něco?“ ²⁴On vzhlédl a řekl: „Rozeznávám lidi – vidím něco jako chodící stromy.“ ²⁵Znovu mu vložil ruce na oči, a když vzhlédl, byl uzdraven. Viděl všechno jasně i na dálku. ²⁶Ježíš ho pak poslal domů se slovy: „Do vesnice ale nechod.“

Ježíš pozvedá ochrnutého **Lukáš 5:18-26** ¹⁸A hle, nějací muži nesli na lehátku ochrnutého člověka. Snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj, ¹⁹ale když kvůli davu nenašli jinou možnost, vylezli na střechu a spustili ho skrze hliněné tašky i s lehátkem rovnou před Ježíše. ²⁰Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl: „Člověče, tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ ²¹Znalci Písma a farizeové se ale začali dohadovat: „Co je zač, že se tak rouhá? Kdo jiný může odpustit hříchy než samotný Bůh?“ ²²Ježíš poznal, co si myslí, a odpověděl jim: „Jak to přemýšlíte? ²³Co je snadnější? Říci: ‚Tvé hříchy jsou ti odpuštěny,‘ anebo: ‚Vstaň a chod‘? ²⁴Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – „říkám ti, vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“ ²⁵A ten muž před nimi hned vstal, vzal, na čem ležel, odešel domů a cestou chválil Boha. ²⁶Všichni začali v naprostém ohromení oslavovat Boha. Naplnění bázní říkali: „Dnes jsme viděli něco neuvěřitelného!“

Kristus uzdravuje malomocného **Lukáš 5:12-13** ¹²Jednou byl v jednom městě a hle, byl tam muž plný malomocenství. Když uviděl Ježíše, padl na tvář a prosil ho: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit.“ ¹³Ježíš vztáhl ruku, dotkl se ho se slovy: „Já to chci. Buď čistý!“ a malomocenství ho hned opustilo.

Ježíš křísí mrtvé **Marek 5:35-43** ³⁵Ještě to ani nedomluvil, když přišli poslové z domu představeného synagogy se slovy: „Tvá dcera umřela. Proč ještě obtěžovat mistra?“ ³⁶Ježíš ale jejich slova neposlouchal. „Neboj se, jenom věř,“ řekl představenému synagogy. ³⁷Nikomu nedovolil, aby ho doprovázel, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. ³⁸Když přišel k domu představeného synagogy a uviděl veliký rozruch, všechny plačící a hlasitě naříkající, ³⁹vešel dovnitř a řekl jim: „Proč ten rozruch a pláč? To dítě neumřelo. Jen spí.“ ⁴⁰Oni se mu ale smáli. Když všechny vyhnal, vzal otce a matku dítěte i ty, kteří byli s ním, a vešel do místnosti, kde bylo dítě. ⁴¹Vzal dívku za ruku a řekl jí: „Talitha kum,“ což se překládá: „Děvčátko, říkám ti, vstávej.“ ⁴²Ta dívka hned vstala a začala se procházet. Bylo jí dvanáct let. Přítomných se zmocnil nesmírný úžas, ⁴³ale on jim jasně přikázal, ať se o tom nikdo nedozví. Řekl jim také, ať jí dají najíst.

Jan 11:1-45 ¹Nějaký Lazar z Betanie, městečka Marie a její sestry Marty, onemocněl. ²To byla ta Marie, která pomazala Pána mastí a vytřela mu nohy svými vlasy; její bratr Lazar byl nemocný. ³Sestry vzkázaly Ježíšovi: „Pane, ten, koho máš tak rád, je nemocný.“ ⁴Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k Boží slávě, aby skrze ni byl oslaven Boží Syn.“ ⁵Ježíš miloval Martu i její sestru i Lazara. ⁶Když uslyšel, že Lazar onemocněl, zůstal ještě dva dny tam, kde byl. ⁷Potom řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska.“ ⁸„Rabbi,“ řekli mu učedníci, „Židé tě posledně chtěli ukamenovat! Ty tam chceš jít znovu?“ ⁹Ježíš odpověděl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtá, protože vidí světlo tohoto světa.“ ¹⁰Kdo ale chodí v noci, klopýtá, protože nemá světlo.“ ¹¹A po těch slovech dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Půjdu ho probudit.“ ¹²„Spánek mu prospěje, Pane,“ řekli mu na to učedníci. ¹³Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni si mysleli, že mluví o obyčejném spánku. ¹⁴Proto jim Ježíš řekl jasně: „Lazar zemřel.“ ¹⁵A kvůli vám jsem rád, že jsem tam nebyl, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu.“ ¹⁶Tomáš zvaný Dvojče tehdy ostatním učedníkům řekl: „Pojďme také, ať zemřeme s ním.“ ¹⁷Ježíš dorazil čtyři dny po Lazarově pohřbu. ¹⁸Betanie byla blízko Jeruzaléma, asi patnáct honů, ¹⁹a mnozí Židé přišli Martu a Marii utěšit ve smutku nad jejich bratrem. ²⁰Jakmile Marta uslyšela, že přichází Ježíš, vyšla mu naproti, ale Marie zůstala doma. ²¹„Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel!“ řekla mu Marta. ²²„I teď ale vím, že o cokoli Boha požádáš, to ti Bůh dá.“ ²³„Tvůj bratr vstane,“ řekl jí Ježíš. ²⁴„Vím, že vstane – při vzkříšení v poslední den,“ odpověděla Marta. ²⁵„Já jsem vzkříšení i život,“ řekl jí Ježíš. „Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít.“ ²⁶A každý, kdo žije a věří ve mě, nezemře navěky. Věříš tomu?“ ²⁷„Ano, Pane,“ odpověděla. „Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Boží Syn, který má přijít na svět.“ ²⁸A když to řekla, odešla a tajně zavolala svou sestru Marii: „Mistr je tu a volá tě.“ ²⁹Ta, jakmile to uslyšela, rychle vstala a šla k němu. ³⁰(Ježíš ještě nepřišel do vesnice, ale byl na tom místě, kam mu vyšla naproti Marta.) ³¹Židé, kteří byli s Marií v domě a utěšovali ji, uviděli, že rychle vstala a šla ven, a tak se k ní přidali. Mysleli si: „Jde plakat k hrobu.“ ³²Jakmile Marie přišla na místo, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám se slovy: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.“ ³³Ježíš uviděl, jak pláče a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní. Hluboce pohnut v duchu a rozrušen ³⁴se zeptal: „Kam jste ho položili?“ „Pojď se podívat, Pane,“ řekli mu. ³⁵Ježíš se rozplakal. ³⁶„Podívejte, jak ho měl rád!“ řekli Židé. ³⁷Někteří ale namítli: „Když otevřel oči slepého, nemohl se postarat, aby tenhle člověk nezemřel?“ ³⁸V hlubokém rozrušení přišel Ježíš až k hrobu. Byla to jeskyně zavalená kamenem. ³⁹„Odvalte ten kámen,“ řekl Ježíš. „Pane, už zapáchá,“ namítla Marta, sestra mrtvého. „Vždyť je v hrobě čtvrtý den!“ ⁴⁰„Neřekl jsem ti, že když budeš věřit, uvidíš Boží slávu?“ odpověděl jí Ježíš. ⁴¹Když pak odstranili kámen od hrobu, Ježíš pozvedl oči a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel.“ ⁴²Já vím, že mě vždycky slyšíš, ale říkám to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal.“ ⁴³Jakmile to dořekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ ⁴⁴A ten, který zemřel, vyšel ven. Ruce i nohy měl svázané plátny a tvář měl ovinutou rouškou. „Rozvažte ho a nechte ho jít,“ řekl jim Ježíš. ⁴⁵Mnozí z těch Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš udělal, v něj tehdy uvěřili.

Ježíš odpouští hříšníkům **Jan 8:3-11** ³Znalci Písma a farizeové tehdy přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed ⁴se slovy: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu, když cizoložila.“ ⁵Mojžíš nám v Zákoně přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ ⁶Těmi slovy ho pokoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. ⁷Když se ho však nepřestávali ptát, zvedl se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní první hodí kamenem.“ ⁸A opět se sklonil a psal po zemi. ⁹Když to uslyšeli, začali se jeden po druhém vytrácet, počínaje od nejstarších. Nakonec tam Ježíš zůstal sám s tou ženou stojící uprostřed. ¹⁰Ježíš se zvedl a zeptal se jí: „Kde jsou tvoji žalobci, ženo? Nikdo tě neodsoudil?“ ¹¹„Nikdo, Pane,“ odpověděla. „Ani já tě neodsuzuji,“ řekl jí Ježíš. „Jdi a už nehřeš.“

Ježíš také vymítá demony **Matouš 15:22-28** ²²Jedna kananejská žena z toho kraje šla za ním a křičela: „Pane, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Má dcera je hrozně posedlá d'áblem.“ ²³On jí však neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, když za námi pořád křičí.“ ²⁴Odpověděl jí tedy: „Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu Izraele.“ ²⁵Ona však přistoupila a klaněla se mu se slovy: „Pane, pomoz mi.“ ²⁶„Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psům,“ odvětil. ²⁷Ona však řekla: „Ano, Pane, ale i psi jedí zbytky ze stolu svých pánů.“ ²⁸„Jak velikou máš víru, ženo!“ odpověděl jí na to Ježíš. „Ať se ti stane, jak toužíš.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

Matouš 17:14-18 ¹⁴A když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk, padl před ním na kolena ¹⁵a řekl: „Pane, smiluj se nad mým synem. Má padoucnici a hrozně tím trpí. Často padá do ohně anebo do vody.“ ¹⁶Přivedl jsem ho ke tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“ ¹⁷„Vy nevěřící a zvrácené pokolení!“ zvolal Ježíš. „Jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? Přiveďte mi ho sem.“ ¹⁸Ježíš pak tomu démonovi pohrozil a on vyšel a chlapec byl v tu chvíli uzdraven.

V Kristově jednání vidíme mezi lidmi i Otce, jak jim přináší život, osvobozuje je, dává jim naději a ukazuje jim na budoucí obnovenou zemi. Kristus věděl, že svědectví o ušlechtilé lásce jeho Otce je klíčem k tomu, jak přivést lidi k pokání.

List Římanům 2:4 Anebo snad podceňuješ bohatství jeho laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání?

Tři Kristova podobenství zobrazují Boží láskyplný zájem o ztracené lidstvo (Lukáš 15). Podobenství o ztracené ovci nás učí, že spasení přichází z Boží iniciativy, a ne proto, že bychom my hledali Boha. Jako pastýř miluje své ovce a riskuje svůj život, když se mu jedna ovce ztratí, tak v ještě větší míře Bůh projevuje svou lásku ke každému ztracenému člověku.

Toto podobenství má také vesmírný rozměr. Ztracená ovce představuje náš odbojný svět, pouhé zrnko v obrovských dálavách vesmíru. Bůh dal vzácný dar, svého Syna, aby naše planeta byla přivedena zpět do stáda. To ukazuje, že náš padlý svět je mu stejně vzácný jako ostatní stvoření.

Podobenství o ztracené minci zdůrazňuje, jak nesmírnou cenu Bůh připisuje nám hříšným lidem. A podobenství o marnotratném synu zjevuje obrovskou lásku Otce, který vítá domů své kající děti. Je-li v nebi radost nad jediným hříšníkem činícím pokání, pak si představte, jakou radost prožije vesmír při druhém příchodu Páně!

Lukáš 15:7 Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

Nový zákon ukazuje jasně, že Otec je bytostně zapojen v příchodu svého Syna. Při druhém příchodu budou bezbožní volat k horám a skalám:

Zjevení 6:16 Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!

Ježíš řekl: **Matouš 16:27** Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy každému odplatí podle jeho skutků.

Matouš 26:64 „Sám jsi to řekl,“ odpověděl mu Ježíš. „Říkám vám ale, že napříště uvidíte Syna člověka sedět po pravici Moci a přicházet na nebeských oblacích.“

Můžeme tedy říci, že Bůh Otec s toužícím srdcem vzhlíží k druhému příchodu, kdy budou vykoupení konečně uvedeni do svého věčného domova.

1. List Janův 4:9 V tom se projevila Boží láska k nám, že svého Syna, toho jednorozeného, poslal Bůh na svět, abychom skrze něj získali život.

Tento Otcův čin nevyzněl naprázdno. Jen nezměrná, nesobecká láska dokáže objasnit, proč jsme jako nepřátelé „byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna“. Jak bychom mohli odmítnout takovou lásku a neuznat ho za svého Otce?

List Římanům 5:10 Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, čím spíše nás, již smířené, zachrání jeho život!